

Gatheka nr. 7

Sufi - Mystisisme.

Det finnes en Gud og en Sannhet, en religion og en mystisisme, en kan kaller den Sufisme eller Kristendom, Hinduisme eller Buddhisme, hva en vil. Likesom Gud ikke kan deles, således kan heller ikke Mystisismen deles. Det er en feiltagelse når et menneske sier: "Min religion er forskjellig fra din". Da vet han ikke hva religion vil si. Og der kan ikke være mange mystisismer, like så lite som der kan være mange visdommer. Det finnes bare en visdom. Likeledes er det en feiltagelse av menneskene å si: "dette er østerlandsk og det er vesterlandsk," for det viser bare mangel på visdom. Det er den guddommelige sannhet menneskene må tilegne seg, uten hensyn til hvilken del av verden de tilhører. Det er også en feil når menneskene skjeler mellom mystisisme og okkultisme. Det er en feil å si: "dette er mitt øye, og dette er ditt." De to øyne tilhører en sjel. Hvis et menneske betegner mystisismen som en gren på sannhetens tre og sier at mystisismen er en gren, så tar han feil, for mystisismen er stammen som forener alle grener. Så kommer vi til det spørsmål, hva mystisisme i virkeligheten er. Mystisisme er den vei, hvor man gjør sannheten til virkelighet. Jesus Kristus har sagt "Jeg er sannheten og veien." Han har ikke sagt: "Jeg er sannhetene og veiene", for det finnes bare en vei. Det finnes en annen vei, som er den gale. Det finnes mange religioner, men ikke mange visdommer. Mange gudshus for tilbedelse, men bare en GUD. Mange hellige skrifter, men bare en Sannhet. Det finnes også mange metoder, men bare en vei. Og enten er det den riktige vei eller den gale.

Det finnes mange metoder, hvorved man kan nå frem til denne virkeliggjørelsens vei. Men det finnes fire hovedveier: gjennom hjertet, gjennom hodet, gjennom handling og gjennom tro. Et menneske må velge mellom disse fire forskjellige metoder å utvikle seg på, for derigjennom å forberede seg for reisen på denne vei, den eneste vei, den som kalles mystisisme.

Ingen religion har rett til å kalle den sin, for den er alle religioners vei. Ingen kirke kan si, at den eier den, for den tilhører alle kirker. Ingen kan si: "Dette er veien" om den vei som han har valgt. For alle andre når frem via den samme vei.

Folk forestiller seg ofte at en mystiker vil si det samme som en asket; at en mystiker er en som drømmer, en som dveler i luften, en som ikke lever her på jorden, et menneske som ikke er praktisk, og at en asket må leve som en eremitt. Dette er i virkeligheten ikke tilfelle. Meget ofte ønsker folk å se i mystikeren et egenartet menneske. Eller hvis noen er rar, så sier de at han en mystiker. Men dette er en gal oppfatning, en overdrivelse en ensidig betraktning. En virkelig mystiker må vise likevekt, balanse. Hun må ha sitt hode i himmelen og sine føtter på jorden. Den virkelige mystiker er likeså våken i denne verden som i den annen

En mystiker er ikke et menneske som mangler intellekt. Hun er ikke en som drømmer, hun er lysvåken. Men allikevel, en mystiker er en som er i stand til å drømme når andre ikke kan, og som er i stand til å holde seg våken når andre ikke kan. En mystiker holder balansen mellom to ting, kraft og skjønnhet. Hun ofrer ikke kraften for skjønnhetens skyld, og heller ikke skjønnheten for kraftens. Hun har kraft og nyter skjønnhet.

Med hensyn til begrensninger i en mystikers liv, så finnes det ingen. Hun har både balanse, fornuft, kjærlighet og harmoni. Mystikerens religion er enhver religion, alle religioner, og allikevel er hun hevet over det som folk kaller sin religion. I virkeligheten er hun selv religion, for hennes religion er ikke noen enkelt religion, den er alle religioner. Og moralen i alle religioner er gjensidighet. Å besvare all den godhet man mottar fra andre, å gjøre kjærlighetsgjerninger mot andre uten å vente påskjønnelse eller gjengjeld, samt villig å bringe ethvert offer, om aldri så stort, for kjærlighet, harmoni og skjønnhet.

Mystikerens Gud fins i hennes eget hjerte, mystikerens sannhet kan ikke uttrykkes i ord. Folk argumenterer og diskuterer ting som er av liten betydning, men mystisisme kan ikke diskuteres. Folk ønsker å tale for å få vite noe, men etterpå har de glemt det alt sammen. Som oftest er det ikke den som vet som snakker meget, men den som ønsker å vite. Den som vet, men ikke diskuterer, det er mystikeren, for hun vet at lykken finnes i hennes eget hjerte. Å fremstille den i ord, ville være som å fremstille oseanet i en vanndråpe.

Men det finnes en vin som mystikeren drikker, og den vin er ekstase. En vin som er så sterk, at mystikerens nærvær blir til vin for enhver, som kommer i hennes nærhet. Denne vin er det virkelige sakraments vin, og symbolet for den fins i kirkene. Man kan spørre: Hva er denne vin, hvor kommer den fra, og hva består den av? Man kan kalle den en kraft, et liv, en styrke, som kommer gjennom mystikeren, gjennom sfærer, som ethvert menneske er forbundet med. Og gjennom sin forbindelse med disse sfærer drikker så mystikeren den vin, som er den menneskelige sjels næring, og denne vin er ekstase, mystikerens beruselse. Og beruselsen er den kjærlighet, som manifesterer seg i det menneskelige hjerte. Og når en mystiker har drukket den vin, hva gjør det så, enten hun sitter på en klippe, i villmarken eller i et palass? Det blir aldeles det samme. Palasset berøver ikke mystikeren hennes glede, og klippen tar den heller ikke fra henne. Hun har funnet Guds rike på jorden, det hvorom Jesus Kristus har sagt: "Søk først Guds rike, så skal alle disse ting tillegges eder."

Menneskene streber etter så mange forskjellige ting her i verden, men sist av alt søker de den åndelige vei. Der fins likegyldige mennesket som sier: "Vi har et langt liv foran oss, og når den tid kommer at jeg må våkne, så skal jeg nok våkne." Men mystikeren sier: "Dette er den første og vesentligste ting, som jeg må passe på, alt annet er mindre vesentlig." Dette har den største betydning i hennes liv.

Må så en mystiker i sitt arbeide for å gjøre Gud levende i seg, forsømme sine plikter i verden? Det er ikke nødvendig. Der fins ingenting som en mystiker behøver å gi avkall på for å leve det virkelige liv. Hun må bare legge størst vekt på det, som er av størst betydning i livet. Det alminnelige menneske tillegger dette den minste betydning, men for mystikeren er dette det første og det største.

Man vil kanskje spørre: "Lever mystikeren et mediterende liv?" Ja, men meditasjon er for mystikeren som å trekke opp et ur. Det trekkes opp i et øyeblikk, og siden går det av seg selv hele dagen. Det er ikke så, at hun må tenke på det hele dagen. Hun bekymrer seg ikke om det. En Sjah av Persia pleide å sitte oppe om aftenen for å gjøre sine øvelser og be sine bønner. En gjest, som kom på besøk, var forbauset over å finne at han satt og medierte etter å ha arbeidet hele dagen. "Det er for meget," sa han, "Du behøver ikke å meditere". "Si ikke det," svarte Sjahen, "for du vet ikke." Om natten søker jeg Gud, og om dagen følger Gud meg."

De øyeblikk som anvendes til meditasjon, setter hele mekanismen i bevegelse lik en flod som beveger seg mot havet. Det tar ikke på minste måte mystikeren bort fra hennes plikter, det bare velsigner hvert ord hun taler med tanken på Gud.

I alt hva hun sier og gjør er der som en parfyme fra Gud, som blir til helbredelse og velsignelse. Og nå kommer vi til det spørsmål: "Når nå en mystiker, som blir så god og så hjelpsom, hvordan klarer hun seg da midt i alle dagliglivets trengsler?" Selvfølgelig må det daglige livs skarpe kanter virke skurende på henne og gjøre henne hjertesår. Naturligvis gjør de det, for mystikerens hjerte er mere ømfintlig enn noen annens. Der hvor der bare fins godhet og tålmodighet, der sårer alle torner. Akkurat som en diamant tilhugges, slik er det også med hjertet, når det slipes, det blir strålende. Og når et slikt hjerte er tilstrekkelig slipt, blir det som en flamme som opplyser livet, både for mystikeren selv og også for andre.